

Riitta ja Olavi Heinon toinen uutiskirje
Elämä vyöryy ylitsemme, this is Africa!

Adventtina 2018

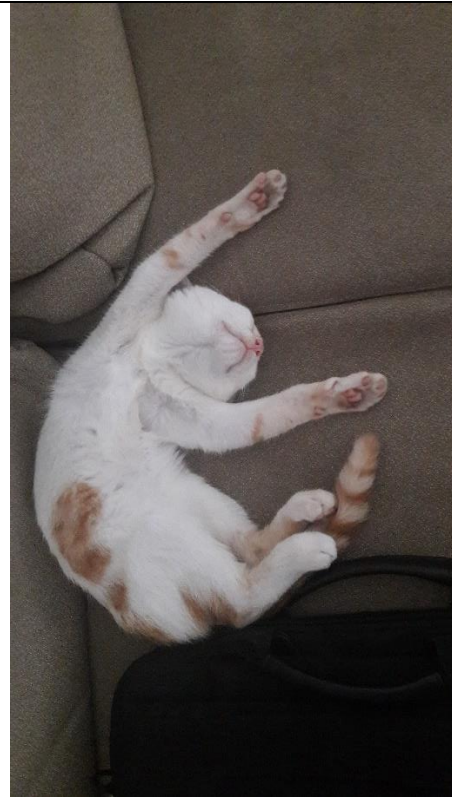
Elämä opistolla on alkanut. Päätöyömmä siis. Marraskuun alussa vietimme edellisten opiskelijoiden valmistumisjuhlaa. Ensimmäistä kertaa se oli nyt tähän aikaan vuodesta kuten useimmissa Tansanian opistoissa on tapana. Valmistuneita oli yhteensä 40. Ensimmäisessä kuvassa on vieraiden takana kuusi naistyöntekijää kuvausta varten. Vasemmalla ensimmäisenä Upendo, koulun ensimmäinen maasaittyttö, jonka jotkut tuntevat jo stipendiaattina Morogorosta. Juhlan kunniavieraat ja arvovieraat ovat kuvassa vasemmalta Danmissionin Luis, hiippakuntamme pääsihteeri Mollel, apulaispiispa Lema, Bukoban hiippakunnan emerituspiispa Buberwa, Iringan yliopiston teologisten aineiden opettaja Kimondo, koulumme rehtori Mimii Brown ja Lähetysseuran aluepäällikkö Pekka Härkönen.

Toisessa kuvassa opistomme nykyiset opiskelijat ahertavat ryhmätyön parissa. Me molemmat Olkin kanssa olemme iloinneet opettamisesta. Oppilaatkin ovat meihin totuneet jo. Siihenkin menee aikansa. Yllätyksenä meillä on ollut se, että kaikki pappiskurssin opiskelijat ovat muista kuin omasta hiippakunnastamme. Se kertoo siitä, että opistomme on nyt yksi Tansanian luterilaisen kirkon kolmesta ”pääopistosta” ja kahdeksan eri hiippakuntaa voi lähettää tähän meidän opistoomme opiskelijoita. (Muut kaksi ovat Kidugalan ja Mwikin Raamattuopistot, jotka ovat monelle suomalaisille rakkaita ja tuttuja. Mekin opetimme ensimmäiset kuusi vuotta Mwikassa).

Mutta elämään kuuluu paljon muutakin kuin opetus, joka muuten lisääntyy paljon ensi lukukautena.

Olkin mielestä elämä täällä Tansaniassa on hankalaa, minusta se on jotain muuta. Pyykit olen pessyt käsin ja kieltämättä ruoan hankkiminen torilta ja pienistä supermarketeista on vaivalloista. Etenkin kun yhden marketin edessä on kokonainen ”seurakunta”, jolla kaikilla tuntuu olevan meille asiaa, kun automme siihen parkkaamme. Raha- ja perhehuolia, sairastelua ja myyntituotteiden esittelyä riittää. Kadun varrella tavaroita ja hedelmiä ja kasviksia ei myydä näemmä yleensä sille, joka juuri niitä tarvitsee, vaan siksi, että osallistutaan myyjän rahahuoliin ja mielellään asiakkaan varallisuuden mukaan. Aina ei jaksaisi miettiä paljonko myyjä nyt tänään tarvitsee tuotteistaan ja paljonko minulla on varaa maksaa tänään. Kiinteät hinnat jotenkin helpottaisivat elämää!

Sähkö- ja vesikatkoksia on nykyään huomattavasti vähemmän kuin ennen. Ja asuntomme, joka on edelleen toimiva ja hyvä, on täysin kalustettu. Suurin sohva alkoi kuitenkin tuntua ja tuoksua epäilyttävältä ja yöaikaan olohuoneessa tapahtui kummia. Superlonpatjan palasia, hiirenkakkaa ja -pissaa löytyi sohvan takaa ja käsisaiippua sai outoja muotoja ja hävisi kokonaan. Hommasimme kissan. Isokorvainen tyttökissa sai nimen MagnifiCat, lastenlasten mukaan Manta. Mutta Mantan tutkiessa talon yläkertaa, hiiret jatkoivat elämäänsä sohvassa. Ilmeisesti sohvassa asui kokonainen perhe vällyjen sisällä.

Lopulta sohva kannettiin ulos hiiriperheineen ja Manta-kissalla on edelleen kissanpäivät.

Ja se joulu sitten? Loppuvuosi täällä on yleensä juhlien aikaa. Kun juhlitaan, juhlitaan sitten kunnolla.

Monet hääjuhlat juhlitaan tässä joulun alla ja useimmissa seurakunnissa on rippijuhlat. Pienessä lähiseurakunnassamme juhlittiin seitsemän nuoren konfirmaatiota jo marraskuun puolessa välissä. Neljä heistä myös kastettiin samassa juhlassa. Etenkin tyttöjen asuihin laitetaan paljon rahaa ja köyhimpien perheiden konfirmaatiojuhla onkin iso rasitus. Mutta kuten Suomessakin juhla on nuorelle tärkeä.

Jouluna siis juhlitaan, mutta ei niinkään ihan joulupyhinä vaan erilaisissa juhlissa ennen joulua. Jouluna perhe menee kirkkoon, lahjaksi saadaan uusi vaate ja syödään vähän paremmin kuin yleensä. Joulukuusia, joululahjoja, joulukortteja ja kaikkea muuta mitä Suomessa olemme tottuneet näkemään, ei ole täällä juuri näkynyt.

Me odotamme jouluvieraita. Poikamme Lari perheineen on tulossa meille. Toivotaan että jokaiselle meille tulee jouluvieras. Se pieni lapsi, joka ei saanut edes turvapaikkaa aivan helposti. Ja josta profeetta Jesaja sanoo: Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, minun kansani ei tajua (Jes 1:3) . Tuokoon jouluvieras sinulle iloa ja siunausta! Terveisin *Riitta ja Olkki*

Riitta ja Olavi Heino

pastorit, opettajat Nyakaton Raamattuopistolla, Mwanzassa Tansaniassa. Syyskuussa 2018. 9.työkausi alkaen v. 1986.

Osoite P.O. Box 976 Mwanza, Tanzania. e- mail:

etunimi.sukunimi@felm.org

rukousaihe:Nyakaton raamattuopisto

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.